

ВЪЛКЪТЪ И БАБАТА.

(Басня)

Единъ изгладнѣлъ вълкъ отиваше да си търси храна. Като достигнѣ до едно мѣсто, той чу че плачеше едно малко дѣтенце и една баба му казваше: „Прѣстани да плачешъ, или ей сега ще отида да те дамъ на вълкѣтъ.“

Вълкѣтъ като мислене, че бабата наистина казва това, останѣ тамъ и ѣ чака дълго врѣме. Нѣ когато се мръкнѣ, той чу отъ ново, че бабата милваше дѣтето и му казваше: „Мое дѣтенце, ако вълкѣтъ дойде тукъ, ний ще го убиемъ.“

Вълкѣтъ като чу тѣзи думи и като си отиваше каза: „Въ тази къща едно се говори, а друго се върши.“

Тази басня е за хора, на които постѣпкитѣ не се съгласяватъ съ тѣхнитѣ думи.

САМОХВАЛНОТО ПИЛЕНЦЕ.

Въ единъ топълъ лѣтенъ день на голѣмата локва (гьоль), гдѣто голѣмитѣ зелени жаби си показвали главитѣ отъ водата и плували, расхождало се малкото, желто покрито съ мѣхъ пиленце. То се отдаличило отъ квачката, която съ другитѣ пиленца се търкаляли въ пѣськѣтъ подъ хресталакѣтъ. Пилецето се отдалечило отъ другаритѣ си и се расхождало самѣ за това, защото се мислило, че е вече съвсѣмъ голѣмо.

Като се навеждало надъ локвата за да се напие, то съгледало образа си въ водата.

— Какъвъ съмъ хубавецъ! — Колко-голѣмъ съмъ порастнѣлъ, говорило си пиленцето, какви голѣми крила ми израствѣли; ако щѣ, ей сега щѣ да подхвъркнѣ като другитѣ птици. Ахъ, какъвъ ми е приятенъ и силенъ гласѣтъ! — Съ този гласъ азъ ще пѣѣ по хубаво